

ಕೆಟ್ಟದು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೆ ಕೆಟ್ಟವನನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಕೆಟ್ಟವನಲ್ಲಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ದನ್ನೂ, ಒಳ್ಳೆಯವನಲ್ಲಿರುವ ಕೆಟ್ಟದನ್ನೂ ಕಾಣುವಂತಾಗಬೇಕು. ಅದೇ ಸಮದರ್ಶನ. ಈ ರೀತಿ, ನಮ್ಮ ಗ್ರಹಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಬದಲಾವಣೆ ಯಾಗಬೇಕು. ಆಗ ನಾವು 'ಸಂಶಯ ಪಿಶಾಚಿ'ಯೆಂಬ ಮನೋ ಭಾವವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

v) ಮೇಲರಿಮೆ - ಕೀಳರಿಮೆ : ಮಾನಸಿಕ ರೋಗವೆಂದೇ ಪರಿ ಗಣಿಸಲಾಗುವ ಮೇಲರಿಮೆ-ಕೀಳರಿಮೆಗಳು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲ ಭಾವನೆಯಾದ 'ಅಹಂಕಾರ'ದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತರೂಪ ಗಳು ಮಾತ್ರ. ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಜ್ಞಾನ ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ, ದೃಢನಂಬಿಕೆ ಇರಬೇಕಾದದ್ದೇ; ಅದು 'ಗುಣ' ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳು ತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ತನ್ನ ಅರಿವು, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಮಿತಿಯನ್ನರಿಯದೆ, ಇತರರ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸದೆ, ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇರುವ ದಕ್ಕಾ ಮಿಗಿಲಾದ ಗುಣಗಳನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿವೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ, ಅದೇ ಮೇಲರಿಮೆ. ಅಂಥವನು ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೂ ಸವಾರಿ ಮಾಡುವ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ದುಷ್ಪ ರಿಣಾಮ ಇತರರ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗುವುದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಎಲ್ಲರಿ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹಾನಿಯಾಗುವುದು ತನಗೇ. ಸುಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಉಳಿದೀತು? ತನ್ನ ಪೊಳ್ಳುತನ ಬಯಲಾಗುವ ಒಂದು ದಿನ ಬಂದೇ ಬರುವುದು. ಆಗ ಮೇಲರಿಮೆಯುಳ್ಳವನು 'ಕೀಳರಿಮೆ'ಗೆ ತುತ್ತಾಗುವ ಸಂಭವವೂ ಇದೆ. ಕೀಳರಿಮೆ ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಭಾವನೆ. ತನ್ನಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿದ್ದರೂ, 'ತಾನೂ ಏನೂ ಅಲ್ಲ; ತನಗೇನೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ'ವೆಂದು ಕೊರಗುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯದು. ಈ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಆನೇಕರು ಹೊರಬರಲಾಗದೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾರೆ; ಮಾನಸಿಕ ಯಾತನೆ ಅವರ ಎಲ್ಲ ಧೈರ್ಯವನ್ನೂ ಕುಗ್ಗಿಸಿ, ಸಮಾಜವನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾಗದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹಲವರು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಆಘಾತಕಾರಿ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಎಸಗುತ್ತಾರೆ. ಮೇಲರಿಮೆ-ಕೀಳರಿಮೆ ಇವೆರಡರಿಂದಲೂ ಹೊರ ಬರಲು ಪ್ರಥಮ ಹೆಜ್ಜೆ: ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿವೆ ಎಂಬ ಅರಿವನ್ನು ಹೊಂದುವುದು. ಆಗ ಮನಸ್ಸು ತಾನಾಗಿಯೇ ಇದರಿಂದ ಹೊರ ಬರಲು ಹೋರಾಡುವುದು. ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ, ಭರವಸೆ, ಸ್ಫೂರ್ತಿಯ ನುಡಿಗಳು ಅವರನ್ನು ವಾಸ್ತವತೆಯ ಕಡೆಗೆ, ಆ ಮೂಲಕ ಸಹಜತೆ ಯೆಡೆಗೆ ಮರಳಿಸುವುದು.

vi) ಭಯ: ಭಯವೆಂಬುದು ಮನುಷ್ಯನ ಮೂಲಪ್ರವೃತ್ತಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಂಬುದೇನೋ ನಿಜ. ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಹ್ಯಜಗತ್ತನ್ನು ಕಂಡು ಭಯಪಡುವುದು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆ, ಆಪತ್ತು ಕಂಡುಬರುವುದೋ, ಎಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಾಗು ವುದೋ, ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಭಯಪಡುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಹಾವನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ದೋಷವೆನ್ನ ಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಾನಸಿಕ ಯಾತನೆಗಳಿಂದ ಕೆಲವರಿಗೆ 'ನಾನಿನ್ನು ಬದುಕುವುದು ಹೇಗೆ?' ಎಂಬ ಭಯ ಮೂಡು ವುದು. ಅದೇ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಭಯ, ಯುವಕ ರಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗಲಾರದೆಂಬ ಭಯ, ವೃದ್ಧರಲ್ಲಿ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಭಯ, ಇವು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗೀಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುವುದು.

ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದಿರಲಾಗದ ಈ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ವೇಳೆ ನರದೌರ್ಬಲ್ಯವುಂಟಾಗುವುದು. ಅವರ ಒಟ್ಟು ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಕಳಾಹಿನವಾಗುವುದು. ಗೀತೆಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನ ನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮೂಡಿಬಂದ ಭಯ ಇದೇ ರೀತಿಯದು. ಇದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮಾನಸಿಕ ಅವಸ್ಥೆ; ಇದನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಲು ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆ, ದೈವಬಲದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ, ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ, ಇತರರೊಡನೆ ಬೆರೆಯುವುದು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಮಾಡ ಬೇಕು. ಮನಸ್ಸು ಭಯಪಡಲು ಮೂಲಕಾರಣವೇನೇ ಇರಲಿ; ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವಿದ್ದೇ ಇದೆ ಎಂದು ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಬೇಕು.

೭. ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲುವ ಬಗೆ : ಸುದೀರ್ಘ ಕಾಲದ ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ಮಾನವನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿರುವ ಸತ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ತನಗೆ ಪರಿಹರಿಸಲಾಗದ ಸಮಸ್ಯೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು. ಒಂದೊಂದು ಸನ್ನಿವೇಶ, ಸಂದರ್ಭ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆ ಒಂದೊಂದು ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಕಂಡುಬರುವುದು. ಆದರೆ ಮಾನವ ತನ್ನ ಯತ್ನವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬಿಡಲಾರ. ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಮುಂತಾದ ಕಾಯಿಲೆ ಗಳಿಂದ ಮಾನವನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಕ್ತನಾಗಿಲ್ಲ. ಅನಕ್ಷರತೆ, ಬಡ ತನ, ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ಕೋಮುವಾದ, ಮಾದಕದ್ರವ್ಯಗಳ ಚಟ, ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ಮುಂತಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋಗಲಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪರಿಹರಿಸಬಹು ದಾದ ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಬಗೆಹರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಕು.

ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳ ನಡುವೆ, ಎಲ್ಲ ಗಂಡಾಂತರಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ಥಿರ ವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಹೇಗೆ? ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಬದುಕನ್ನೆದುರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳೂ ನಿಮ್ಮೊಳಗೇ ಇವೆ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ. "ನೀವು ಎಂಥ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನೂ ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲೀರಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ. ಕೇವಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಮಾತ್ರ, ವಲ್ಲ, ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯೊಂದಿದೆ ಎಂದು ಸದಾ ಧೈರ್ಯ ತಾಳುವ ದೈವೀ ನಂಬಿಕೆಯೂ ನಮಗೆ ಶಕ್ತಿ ನೀಡುವುದು. ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಗಿತಿಯ ಅರಿವು, ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಣ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಾಗುವ ಬದಲಾವಣೆ ಗಳ ಅರಿವು, ನಾವು ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಗುಣಗಳ ಅರಿವು ನಮಗಿರ ಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಎಳಿಗೆಗಾಗಿ, ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಬಳಸಬಹು ದಲ್ಲ? ಅದಮ್ಯ ಶಕ್ತಿ, ಉತ್ಸಾಹ, ಸತ್ಯ ಹಾಗೂ ಒಳಿತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ, ನೈತಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ದೃಢವಾದ ಶ್ರದ್ಧೆ - ಇವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾನಸಿಕ ಹಾಗೂ ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಬಲಗೊಳಿಸುವ ಭಾವನೆಗಳು. ಬಾಹ್ಯ-ಆಂತ ರಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗದೆ, ನಮ್ಮ ಚೈತನ್ಯದ ಆಳದಿಂದ ಉಕ್ಕಿ ಬರುವ ಶಕ್ತಿಯೇ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿ. ನಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿರುವ ಈ ಆತ್ಮನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಆತ್ಮನಿಯಂತ್ರಣ ಹಾಗೂ ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಆನಂದ - ಇವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುವ ಶಕ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಇದುವೇ ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳ ನಡುವೆಯೂ ನಮ್ಮ ಬಾಳನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ನೈಜ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಗುವುದು. ❀

ದೇವರನ್ನು ಕಾಣಬಹುದೆ ?

ಸ್ವಾಮಿ ರಾಘವೇಶಾನಂದ

ಆಸ್ತಿಕರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಡುವ ಚಿರಂತನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿದು. ಜೀವನದ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಕೈಬಿಟ್ಟಾಗ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ, ಅವ್ಯಕ್ತ ಶಕ್ತಿಯ ಬೆಳಕು. ಇಂಥ ಅನುಭವ ಅನೇಕರಿಗಾಗಿರಬಹುದು. ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಬದುಕಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರೇರಕವಾಗುವಂತಹ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು. ಉದಕಮಂಡಲ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿರುವ ಅವರು ಉತ್ತಮ ವಾಗ್ಮಿಗಳು ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಬರಹಗಾರರು. ಅವರು ಅನೇಕ ಮೌಲಿಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇದು ಗುರುರಾಜ ಕರ್ಜಗಿಯವರು ಬೆಳಗಾವಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣದ ಸಾರಾಂಶ.

ಗುರುರಾಜ ಕರ್ಜಗಿಯವರು ಕರ್ನಾಟಕದವರಿಗೆ ಪರಿಚಿತರು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರಾಗಿ ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ತರಬೇತಿಗೊಳಿಸುವ ತಮ್ಮದೇ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾ ವಿದ್ಯಾಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಸತತ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಇದನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ:

ಇದು ಜನವರಿ ೧, ೨೦೦೯ ರಂದು ನಡೆದ ಘಟನೆ. ನಾನು ಅಂದು ಬರೋಡದಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಈ ಘಟನೆ ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿತು. ಬಹುಶಃ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನೂ ಸ್ಪರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ. ನಾನು ಬರೋಡಾದ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಡಿಯಾಕ್ ಸರ್ಜನ್ನರ ಅತಿಥಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಅವರ ಹೆಸರು ಶೈಲೇಶ ಮೆಹ್ತಾ. ಅವರ ಬಳಿ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಪಡೆಯಲು ಬಹುಶಃ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಕಾಯಬೇಕು. ಅದೂ ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದ ಸರ್ಜರಿಯಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕಿರಿಯ ವೈದ್ಯರುಗಳಿಗೆ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಅವರ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವರು ನನ್ನ ಆಪ್ತ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಅಂದು ಸಂಜೆ, ಅಂದರೆ ಹೊಸ ವರ್ಷದ ಮೊದಲ ದಿನ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ಊಟದ ಸಮಯ ಭೇಟಿಯಾಗಿ, ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದೆವು. ಅವರು ಮಾತು ಆರಂಭಿಸಿದರು, “ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು

ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು. ಅದು ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತು.” ಅವರೇನೂ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲ. ಪ್ರತಿದಿನ ಆಪರೇಶನ್‌ಗಾಗಿ ಹತ್ತು ಹೃದಯಗಳನ್ನಾದರೂ ಕತ್ತರಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಹೊಲಿಯುವ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಅವರು ಹೇಳಿದರು, “ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೧ ರಂದು, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು ೯ ಘಂಟೆಗೆ ಇಬ್ಬರು ದಂಪತಿಗಳು, ಸುಮಾರು ಆರೇಳು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ, ಮೊದಲೇ ನಿಗದಿಗೊಂಡಿದ್ದಂತೆ ಬಂದರು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆ ಮಗುವಿನ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಇತ್ತು. ಜ್ಯೂನಿಯರ್ ವೈದ್ಯರುಗಳೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ, ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಪಾಪ, ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳಿವೆ. ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟಕರವಾದ ಆಪರೇಶನ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.” ನುರಿತ ವೈದ್ಯರಾದುದರಿಂದ ಆ ತಪಾಸಣೆಯ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಬದುಕಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಇನ್ನು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ತಂದೆತಾಯಿಯರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ, “ನೋಡಿ, ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ. ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರಿನಲ್ಲೇ, ಟೀಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಗು ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮಗುವಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಆಯುಸ್ಸಿರುತ್ತದೆ. ತೀರ್ಮಾನ ನಿಮ್ಮದು” ಎಂದರು. ತಂದೆ ತಾಯಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮಾತಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು, “ದಯವಿಟ್ಟು ಶಸ್ತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿ, ಡಾಕ್ಟರ್” ಎಂದರು. ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು. ಸುಮಾರು ಐದಾರು ದಿನ ಬೇಕಾದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರು. ಪ್ರತಿದಿನ ತಾಯಿ ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ತಂದ ವಿಭೂತಿ